

עפ"ג 42764/02/14 - סמיח נדאף נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 42764-02-14 נדאף נ' פרקליטות מחוז חיפה
תיק חיצוני: 5927/09 פמח
בפני הרכב כב' השופטים: עודד גרשון, אב"ד כמאל סעב תמר שרון נתנאל
המערער סמיח נדאף ת.ז. 058540030
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

השופט כמאל סעב:

לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בחדרה אשר ניתן ע"י כב' השופט אהוד קפלן.

הכרעת הדין ניתנה ביום 12/05/13 וגזר הדין ניתן ביום 19/01/14.

המערער הובא לדין בבית משפט השלום בגין עבירה של החזקת סם מסוכן - עבירה לפי סעיף 7 (א)(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] התשל"ג-1973 (להלן: "פקודת הסמים"), ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירה של שיבוש מהלכי משפט - לפי סעיף 244 לחוק העונשין ועבירה של איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בכתב האישום נטען כי ביום 03/08/09, סמוך לשעה 21:40, המערער, יחד עם בנו, שהו בסמוך לתחנת דלק "דור אלון" בכניסה לכפר קרע (להלן: "המקום").

למקום הגיעה ניידת משטרה שהפעילה אורות גבוהים ומשהמערער ראה את הניידת הפיל מידי חבילת נייר קטנה ולבנה (להלן: "החבילה"). בחיפוש שנערך על ידי השוטרים נתפסה החבילה והתברר כי היא מכילה שקית ניילון ובתוכה סם מסוכן מסוג הרואין במשקל נטו של 24.83 גרם (להלן: "הסם").

המערער ובנו נעצרו והועברו לתחנת המשטרה שם, נפגש המערער באקראי עם בנו ואז פנה אליו בשפה הערבית ואמר לו: "אל תגיד כלום, תגיד זה לא שלנו, זה היה רחוק מאיתנו". כל זאת, על מנת להכשיל את ההליך השיפוטי או להביא לידי עיוות דין.

בשלב המפגש בין המערער לבין בנו ולאחר שהראשון דיבר עם האחרון, פנה אליו שוטר וביקשו להפסיק לדבר עם בנו ואז המערער איים על השוטר ואמר לו: **"ישבתי בכלא שלושים שנה על שוטרים ואין לי בעיה לשבת בכלא גם שלושים שנה נוספים, עליך"** וזאת בכוונה להפחיד ולהקניט את השוטר.

המשיבה טענה כי במעשים המתוארים לעיל, החזיק המערער סם מסוכן מסוג הרואין ללא היתר כחוק. כמו כן, שיבש מהלכי משפט כדי להכשיל הליך שיפוטי ואיים על שוטר בפגיעה שלא כדין בגופו.

המערער כפר בעובדות כתב האישום ובית משפט השלום הנכבד שמע את ראיות הצדדים ונתן את הכרעת דינו, כאמור ביום 12/05/13 ובה הרשיע את המערער בעבירות שיוחסו לו. בהמשך, שמע בית משפט השלום הנכבד את הטיעונים לעונש וביום 19/01/14, גזר את דינו של המערער לעונשים הבאים:

24 חודשי מאסר לריצוי בפועל ו- 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירה על פקודת הסמים.

כאמור, הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין ולחילופין, כנגד חומרת הדין.

על כן, אתחיל ואביא להלן את עיקרי הכרעת הדין של בית משפט השלום הנכבד:

לאחר שבית המשפט השלום סקר את ראיות הצדדים והתייחס באופן מפורט לגבי כל עד ועד, בסעיף 24 להכרעת הדין קבע כי:

"לא ניתן לקבל את גרסת הנאשם, והדברים נכונים הן לגבי אירוע הסמים והן לגבי אירוע השיבוש והאיומים. אין לנאשם כל הסבר מדוע השוטר שמר עליו יפליל אותו ויאמר לבן שלו שלא יגיד כלום, שזה (הסמים) לא שלהם וזה היה רחוק מהם".

בית משפט השלום הנכבד קבע באופן מפורש כי הוא מעדיף:

"...את עדות השוטרים על פני עדות הנאשם ובנו".

בהמשך גם קבע כי: **"ספק אם ידע הנאשם שהשוטר אמל מבין ערבית, שהרי אמל היה הנהג ברכב, הוא לא יצא מהרכב בזמן המעצר בכפר, ולכן הנאשם לא נתקל בו ולא ידע שהוא מבין ערבית".**

בית משפט השלום הנכבד שב וציין כי הוא מעדיף את עדות השוטרים בעניין האיום על השוטר אמל ודחה את עדות המערער ובנו.

בית משפט השלום הנכבד בחן את טענות המערער ביחס להתנהלות השיחה בינו לבין בנו ודחה את טענותיו. כמו כן, התייחס לטענה של היעדר טביעות אצבע על שקית הסמים וקבע כי:

"גם אם לא נבדקו ט.א. על השקית, ואיננו יודעים בדיוק מה הסיבה לכך, הראיות האחרות מספיקות על מנת להרשיע את הנאשם".

לעניין טביעות האצבע, הפנה בית משפט השלום הנכבד לדברי המערער שאמר כי לו היו מוצאים טביעות אצבע על שקית הסם, הוא היה מודה ומכך הסיק בית משפט השלום כי המערער ידע והבין היטב שאין להשאיר טביעות אצבע על שקית הסמים ולכן ככל הנראה לא ימצאו טביעות כאלה ומכאן שבדיקה שכזו שאינה מגלה תוצאות, אין בה כדי לסייע בידי המערער ולכן לא מדובר במחדל חקירה, ודעתי כדעתו.

בית משפט השלום התייחס גם כן לטענות המערער ביחס לסתירות בין עדויות עדי המשיבה וקבע כי המדובר בסתירות **"שוליות, צדדיות ומינוריות, וככל שהן קיימות, הן מראות שמדובר בבני אדם, עוד אחד ראה את האירוע מזווית שונה וזכר מה שזכר, ושעדי התביעה לא תיאמו גרסה אחת מפלילה אלא הן נאמנים לזכרונם"** - (כך במקור).

עוד יש להפנות לכך שבית משפט השלום הנכבד דן בטענת המערער להגנה מן הצדק בשל כך שכתב האישום נגדו הוגש בטרם קבלת אישור מח"ש ודחה טענה זו וכן לא נתן משקל לעובדה שכתב האישום הוגש נגדו בלבד ולא נגד בנו.

טענות המערער ביחס להכרעת הדין:

ב"כ המערער טען כי העד היחידי אשר קשר את המערער לעבירת החזקת הסמים הינו השוטר רביע, אך בימ"ש לא קבע במפורש כי עדותו של השוטר הינה עדות אמינה ומהימנה. לטענת ב"כ המערער, עד זה מסר גרסאות סותרות, לכן טעה בימ"ש השלום, לדעת המערער, כאשר ביסס הרשעתו בעבירה זו על עדותו.

ב"כ המערער הצביע על מחדלי חקירה הכוללים ההימנעות מביצוע ו/או הצגת תוצאות בדיקת ט.א. ודי.אן.אי, אי עריכת דו"ח צפייה בסרט המתעד את מקום האירוע, אי בדיקת מצלמות האבטחה במכון הרישוי הסמוך מאוד ובתחנת מפעל הפיס שבה שהה המערער והנמצאת במרחק מטרים ספורים ממקום האירוע, אי רישום זהות מנהל התחנה שאיתו נערכה הצפייה בסרט המצלמות של תחנת הדלק, אי תפיסת הדיסק והעובדה כי לא צוין שהסרט בו צפה עד התביעה אינו נושא תאריך ולא שעה. מחדלים אלה, לטענת ב"כ המערער, יש בהם משום פגיעה חמורה בזכותו של המערער למשפט הוגן, במיוחד כשמדובר בראיות שיש בהן פוטנציאל רב כדי להביא לזיכויו של המערער מהעבירות המיוחסות לו.

בנוסף טען ב"כ המערער כי עיון בדו"חות הפעולה, המזכרים והעדויות של עדי התביעה, מעלים סתירות רבות בינם לבין עצמם וכי גרסאותיהם אינן מתיישבות אחת עם השנייה.

עוד טען כי אין כל ראיה ו/או דו"ח פעולה חוץ מדברי השוטר רביע, לפיהם המערער הפיל ו/או השמיט ו/או זרק חבילת סמים.

לטענתו, עדותו של השוטר רביע שהינה עדות יחידה ומרכזית נסתרה כולה ע"י עדות השוטר אמל אשר שימש כנהג הרכב המשטרתי בעת האירוע.

ב"כ המערער ציין כי השוטר אמל סתר את עצמו וסתר את עדות השוטר רביע כאשר טען שלא ראה את המערער ובנו ואף לא ראה שהמערער הפיל חבילה מאחר והשוטרים חסמו לו את שדה הראייה לאחר שפרקו מהרכב, הגם שהעד רביע אמר כי המערער זרק את החבילה לפני שהשוטרים פרקו מהרכב.

בנוסף טען המערער כי עצם העובדה שהמשיבה בחרה להגיש את כתב האישום לאחר חלוף למעלה משנתיים יש בה משום פגיעה בהגנתו, נתון שגרם לו נזק ראייתי.

ב"כ המערער ציין כי המערער אינו חולק על כך שבאותו יום של האירוע אכן היה במקום, וכי הגיע רכב מג"ב וערך עליהם חיפוש, אם כי הוא טוען כי לא נשא על גופו סמים, לא הפיל ולא זרק שום חבילת סם.

באשר לעבירות של שיבוש מהלכי משפט ואיומים, טען ב"כ המערער כי עת דיבר המערער עם בנו בתחנת המשטרה, הוא לא ידע אם בנו נחקר ואם לאו וציין כי הם דיברו על סיגריות ועל כך גם העיד בנו. חיזוק לכך ניתן למצוא, לטענת ב"כ המערער, בעדות משה מראלי שאישר כי היה דיבור בין המערער ובנו.

מנגד ביקשה המשיבה לדחות את הערעור.

לדעת המשיבה הכרעת הדין מפורטת ומנומקת, כך שאין מקום להתערב בה.

עוד ציינה המשיבה כי בימ"ש השלום ניתח את הראיות והעדיף את גרסת עדי המשיבה על פני גרסת המערער. לטענתה אכן רק עד אחד ראה את המערער זורק את חבילת הסם והעד השני שנהג את הרכב לא ראה, אך בימ"ש השלום הסביר מפורשות מדוע ניתן קיבל גרסה זו של העד היחיד שראה את המערער מפיל את חבילת הסמים בין השאר, בשל העובדה שהמערער זוהה בוודאות משום שהלך כשמונחת על כתפו מגבת, פרט שאיפשר המשך המעקב אחריו. לטענת המשיבה עצם העובדה כי נהג הרכב לא ראה את זריקת הסמים, אינה שוללת את האמון שנתן בימ"ש בעד שראה את פעולת זריקת הסמים.

לעניין הסתירות, ציינה המשיבה כי בימ"ש השלום קבע כי הסתירות הינן מנוריות.

באשר לעבירת האיומים ושיבוש מהלכי משפט ציינה המשיבה כי כאשר המערער אומר לבנו "אל תגיד כלום, שזה לא היה שלנו והיה רחוק מאיתנו", בנסיבות אלה, בצדק החליט בימ"ש השלום להעדיף את עמדת המשיבה וכי יש בראיות שהובאו כדי לבסס את הרשעת המערער בדין.

טענות הצדדים ביחס לגזר הדין:

לטענת ב"כ המערער טעה בימ"ש השלום עת שנתן משקל יתר על המידה לשיקולים לחומרה, לעובדה כי המערער ניהל את משפטו והכחיש את האישומים שיוחסו לו, ולא נתן משקל ראוי לעובדה כי כתב האישום הוגש לאחר חלוף שנתיים מיום ביצוע העבירה.

עוד טען ב"כ המערער כי בימ"ש השלום לא נתן משקל לעובדה כי המערער היה משוחרר במשך יותר מארבע שנים מאז האירועים נשוא כתב האישום ולא עבר כל עבירה בתקופה זו.

בנוסף טען ב"כ המערער כי בימ"ש השלום לא ייחס משקל לעובדה כי המערער שוחרר בתחנת המשטרה, לאחר קבלת חוות דעת מז"פ שקבעה כי המדובר בסם מסוכן מסוג הירואין בכמות המפורטת בכתב האישום, דבר המדבר בעד עצמו.

ב"כ המערער הפנה לנסיבותיו האישיות של המערער וציין כי המדובר באדם נשוי ואב למשפחה ברוכת ילדים, הסובל מבעיות רפואיות, מלחץ דם גבוה שעבר צנתור, ועל אף מצבו הרפואי הוא עובד ומפרנס את משפחתו. עוד ציין כי המערער מנהל אורח חיים נורמטיבי מאז שחרורו ממאסרו האחרון, ובטרם מתן גזר דין עבד המערער בעבודה מסודרת.

אשר לכל האמור, ביקש ב"כ המערער להפחית משמעותית מתקופת עונש המאסר בפועל.

מנגד, ביקשה המשיבה לדחות את הערעור גם על העונש.

המשיבה ציינה כי בימ"ש השלום לקח בחשבון את עברו המכביד של המערער ואת חומרת העבירות ובמקביל התחשב בעובדה כי כתב האישום הוגש כעבור שנתיים לאחר האירוע.

המשיבה הפנתה לפסיקה וטענה כי אין מקום להקל בעונש.

דין והכרעה:

לאחר שעייתי בהודעת הערעור, בהכרעת הדין, בראיות שהיו בפני בית המשפט השלום ושמעתי את טענות הצדדים, לו תשמע דעתי הייתי מציע לחברי לדחות את הערעור ככל שהוא נוגע להכרעת הדין.

כפי שהבאתי לעיל בימ"ש השלום אמר דברו באופן חד וחלק כי הוא מעדיף את עדויות השוטרים על פני עדות המערער ובנו, כך שלפנינו קביעות עובדתיות שההתערבות בהן מצומצמת למקרים החריגים ויוצאים הדופן ועל כך נאמר:

"...ידועה ההלכה כי אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בממצאים עובדתיים אותם קבע בית משפט של הערכאה הדיונית (ראו ע"פ 111/99 שוורץ נגד מדינת ישראל פ"ד נה 234, 225 (1) (1999) 780, 769); ע"פ 190/82 מרקוס נגד מדינת ישראל פ"ד לו (1) (1983)), וכשמדובר במהימנות העדים וההתרשמות מכלל הגורמים המעורבים בהכרעה זו, הדבר נכון על אחת כמה וכמה (ראו ע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, [פורסם בנבו], 1.9.2008); ע"פ 1385/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.4.2009)...". - ראו ע"פ 2056/09 פלוני נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 27/05/09).

ראו גם ע"פ 10586/05 ערן נגד מ"י (ניתן ביום 5/1/09); ע"פ 4286/08 אלהואשלה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 14/1/09); ע"פ 9468/10 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16/4/12); ע"פ 5382/11 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10/5/12); ע"פ 8273/07 כואזבה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 18/7/12); ע"פ 5451/11 אלענאמי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 30/8/12) וע"פ 814/12 מדינת ישראל נ' סויסה (ניתן ביום 25/10/12); ע"פ 10586/05 ערן נגד מ"י (ניתן ביום 5/1/09), ע"פ 4286/08 אלהואשלה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 14/1/09).

בית המשפט העליון קבע מספר חריגים לכלל אי ההתערבות המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית. המדובר במקרים שבהם אין לערכאה הדיונית יתרון על פני ערכאת הערעור, משום שממצאי הערכאה הדיונית מבוססים על ראיות בכתב, או על שיקולי הגיון טהורים. חריגים נוספים מתקיימים כאשר ניתן להצביע על טעויות מהותיות בהערכת המהימנות על ידי הערכאה הדיונית, או כאשר מוצגות לערכאת הערעור עובדות או ראיות ממשיות, לפיהן לא היה באפשרותה של הערכאה הדיונית להגיע לממצאים אשר נקבעו על ידה - ראו לעניין זה ע"פ 2439/10 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 6/6/12); ע"פ 8149/09 אבשלום נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 8/9/11) וע"פ 10477/08 פיזולויב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25/1/10).

בענייננו, לא עלה בידי המערער להצביע על טעם של ממש, על שום מה יש להתערב בקביעות העובדתיות של בית משפט השלום הנכבד ובמצאי המהימנות של העדים.

במקרה דנן, המדובר בקביעה עובדתית הנוגעת להתבטאות המערער בשיחתו עם בנו בתחנת המשטרה באומרו **"אל תגיד כלום, תגיד זה לא שלנו ושזה היה רחוק מאיתנו"**. על התבטאות זו העיד השוטר רס"ל אמל סלאחה.

בימ"ש השלום הנכבד קבע כי המערער הודה שאכן שוחח עם בנו, אלא שטען כי דיבר איתו רק בעניין הסיגריות. בימ"ש העדיף בעניין זה את עדות השוטרים על פני עדות המערער ובנו וציין כי:

"האירוע בתחנה מתועד לפרטים. באקראי חלפו השניים האחד ליד השני כאשר הנאשם (המערער) כבר נחקר והבן עדיין לא, לכן ברור שהנאשם רצה להדריך את בנו מה לומר ואיך להרחיק מהם את הסמים".

עוד העדיף בימ"ש השלום את עדות השוטרים על פני עדות המערער, על כך שהמערער איים על השוטר אמל.

בית משפט השלום היה ער לסתירות בין עדויות עדי התביעה לבין עצמם, אך גישתו של בית משפט השלום הייתה שונה ועל כך כתב:

"הסתירות הנטענות הן שוליות, צדדיות ומינוריות, וככל שהן קיימות, הן מראות שמדובר בבני אדם, שכל אחד ראה את האירוע מזווית שונה וזכר מה שזכר ושעדי התביעה לא תיאמו גרסה אחת מפלילה אלא הן נאמנים לזכרונם".

אשר לטענה של מחדלי חקירה בשל אי בדיקת ט.א. על השקיות, הרי טענה זו, בצדק, נדחתה ע"י בית משפט השלום בקובעו כי:

"גם אם לא נבדקו... ואיננו יודעים בדיוק מה הסיבה לכך, הראויות האחרות מספיקות על מנת להרשיע את הנאשם. הוא נראה מפיל את חבילת הסמים, כשהוא מתואר כמי שהלך עם מגבת. הוא מאשר שהלך עם מגבת, בנו מאשר שהלך עם מגבת, ואנשים לא הולכים עם מגבת באמצע הכפר, ולכן אין מצב שאולי השוטר רביע קורדאב, שראה דווקא אותו מפיל את חבילת הסמים, התבלבל".

עוד ציין בימ"ש השלום כי:

"דווקא הנאשם, לפי גרסתו - שאם היו מוצאים ט.א. הוא היה מודה בתיק, מודע היטב לכך שאסור שימצאו ט.א. ולכן השתמש בוודאי בכל האמצעים כדי שלא ימצא ט.א. כאלה, וממילא בדיקה שאינה מגלה סימני ט.א. אינה יכולה לסייע לנאשם, כך שלא מדובר במחדל חקירה".

גם לטעמי אין לזקוף לחובת המשטרה מחדלי חקירה בשל אי ביצוע בדיקת ט.א. על שקית הסם. מכל מקום, מחדלי חקירה אינם מילת קסם המובילה לזיכוי של נאשם, אלא מקום בו מדובר במחדלים חמורים היורדים לשורשו של עניין **"עד כי קם חשש שהנאשם יתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו והגנתו תימצא חסרה ומקופחת"** - ראו ע"פ 557/06 **עלאק נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 11/04/07).

מכל המקובץ, לו דעתי תשמע, יש לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

ביחס לערעור לעניין העונש, גם הוא נראה לי חסר כל בסיס.

העונש שהושת על המערער אינו חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים ושמצדיקה התערבות ערכאת הערעור - לעניין זה ראו ע"פ 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29/1/09), ע"פ 8704/08 **הייב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23/4/09), ע"פ 7563/08 **אבו סביח נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4/3/09), ע"פ 5236/05 **עמאשה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4/3/09); ע"פ 9437/08 **אלגריס נגד מדינת ישראל** (נתן ביום 12/5/09); ע"פ 6681/09 **אלחטיב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 13/1/10) וע"פ 2772/11 **מימון נחמני נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 21/3/12).

המערער הורשע בעבירה של החזקת סם מסוכן מסוג הרואין שמשקלו 24.83 גרם, וכן בעבירות של איומים ושיבוש מהלכי משפט.

בעבירות של החזקת סם שלא לצריכה עצמית נדרש:

" ... יסוד מרתיע יעיל בענישה, שירחיק דוקא את אלו שעל הסף מן ההיגררות אל הביצוע של מעשה העבירה" - ראו ע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' סגל, פד"י לה (4), 313, 319.

ראו גם ע"פ 2073/04 זאב אמדורסקי נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 4/9/06), שם נאמר כי:

".... על משמעותן של עבירות הסמים, הנזק שגורמים הסמים, והצורך להילחם בתופעה זו באינטנסיביות - נשברו קולמוסין, נכתבו אין ספור מילים וקשה מאד לחדש ולומר דברים שטרם נאמרו"

בעניין הנזק של הסמים ובודאי הסם הקשה מסוג הרואין והמכונה - "המוות הלבן" - ראו ע"פ 332/87, אורן בן און נ' מדינת ישראל, פד"י מב' (1) 382 (1988).

באשר לשיקולי הענישה בעבירות סמים שלא לצריכה עצמית, ראו ע"פ 211/09 אזולאי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 22/6/10):

"על חומרתה המופלגת של עבירת החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית אין צורך להכביר מילים, ולא כל שכן כך הוא כאשר מדובר בכמות כה גדולה של סמים מסוג זה. הענישה בעבירות מסוג זה נועדה, קודם לכל, לשרת את מטרת הגמול לעבריין על עיסוק בסם העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו; שנית, על העונש להעביר מסר חד-משמעי של הרתעה ביחס לעבריניים פוטנציאליים, ולשמש אות אזהרה אפקטיבי לכל מי שמתכוון לקחת חלק במערכת ההעברות והסחר בסמים, תהא אשר תהא הפונקציה אותה הוא ממלא בשרשרת זו של העברת הסם מיד ליד"
(שם, פס' 10).

בע"פ 5374/12 שלמה אברג'יל נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 09/01/13), הורשע הנאשם בהחזקת סם מסוג קוקאין במשקל של כ- 43 גרם שלא לצריכה עצמית. ביהמ"ש העליון דחה את ערעור הנאשם על עונש של 36 חודשי מאסר בפועל וקבע כי עונש זה אינו חורג ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות.

בעניינו, בימ"ש השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 9 עד 30 חודשי מאסר והטיל על המערער 24 חודשי מאסר בפועל שהינו עונש הנמצא בתוך המתחם הזה. לטעמי עונש זה הינו ראוי ומידתי בשים לב לחומרת העבירות בהן הורשע, שיקולי הענישה, מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים ולאור עברו הפלילי המכביד, הכולל 7 הרשעות קודמות בגין עבירות דומות של החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית (8 עבירות), יצוא יבוא מסחר והספקת סמים מסוכנים (6

עבירות), איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, תקיפה סתם, גניבה ועוד. בגין הרשעות אלו ריצה המערער בעבר עונשי מאסר בפועל. יודגש בעניין זה כי אחת הרשעותיו הקודמות של המערער הינה בגין ביצוע שתי עבירות של החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית שבוצעו בינואר לשנת 2011, קרי אחרי האירוע נשוא ערעור זה.

עברו הפלילי של המערער מצביע על אורח חיים עברייני, בין היתר, בתחום הסמים הקשים. מועדותו לעבירות, כאמור, חושפת את הציבור לסיכונים חמורים שיש לפעול להדברתם.

כאמור, בעבירות סמים כולל עבירות של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, יש לתת משקל נכבד לחומרת העבירה ולהעדיף את שיקולי ההרתעה והגמול על פני השיקולים האחרים, כגון נסיבות אישיות מקלות וסיכוי שיקום.

בעניין זה ראו: ע"פ 4381/05 פאיז אבו זקיקה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 12/7/06) וע"פ 3759/03 יצחק תמיר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 19/2/04).

בית המשפט השלום לא התעלם משיקולים לקולא הכוללים את העובדה שכתב האישום הוגש שנתיים לאחר האירוע, נסיבותיו האישיות ומצבו הרפואי.

אין מקום להתערב בעונש שנגזר, בהיותו עונש מידתי בשים לב לאינטרס הציבורי כבד המשקל בענישה מחמירה בעבירות סמים, ובמסגרת רף הענישה המקובל בהתייחס לנתוניו האינדיבידואליים של המערער.

לאור האמור, אציע לחבריי לדחות גם את הערעור על גזר הדין, ובכך ידחה הערעור על שני חלקיו.

כ. סעב, שופט

השופט עודד גרשון [אב"ד]:

אני מסכים.

**ע. גרשון, שופט
[אב"ד]**

השופטת תמר נתנאל שרון:

אני מסכימה.

ת. שרון-נתנאל, שופטת

אשר על כן הוחלט, פה אחד, לדחות את הערעור על שני חלקיו.

ניתן היום, ח' ניסן תשע"ד, 08 אפריל 2014, במעמד הצדדים ובאי כוחם.

ת. שרון-נתנאל, שופטת

כ. סעב, שופט

**ע. גרשון, שופט
[אב"ד]**